

“मीठे बच्चे – सदा श्रीमतमा चलन्, यही श्रेष्ठ पुरुषार्थ हो। श्रीमतमा चलेपछि आत्माको दीपक प्रज्वलित हुन्छ।”

प्रश्न:- पूरा-पूरा पुरुषार्थ कसले गर्न सक्छ? उच्च पुरुषार्थ के हो?

उत्तर:- पूरा पुरुषार्थ उसैले गर्न सक्छ जसको ध्यान वा बुद्धियोग एकमा हुन्छ। सबैभन्दा उच्च पुरुषार्थ हो बाबामाथि पूरा-पूरा समर्पण हुनु। समर्पण हुने बच्चाहरू बाबालाई धेरै प्रिय लाग्छ।

प्रश्न:- सच्चा-सच्चा दीपावली मनाउनको लागि बेहदको बाबाले कुनचाहिँ राय दिनुहुन्छ?

उत्तर:- प्यारा बच्चाहरू! बेहदको पवित्रतालाई धारण गर, जब यहाँ बेहदको पवित्र बन्छौ, यस्तो उच्च पुरुषार्थ गर्छौ तब लक्ष्मी-नारायणको राज्यमा जान सक्छौ अर्थात् सच्चा सच्चा दीपावली वा राज्याभिषेक समारोह मनाउन सक्छौ।

ओम् शान्ति। बच्चाहरूले अहिले यहाँ बसेर के गरिरहेका छन्? हिँडा-डुल्दा अथवा यहाँ बसेर जन्म-जन्मान्तरको जुन पाप शिरमा छ, त्यो पापलाई यादको यात्राबाट विनाश गर्छन्। यो त आत्माको जान्छ, मैले जति बाबालाई याद गर्छु, त्यति पाप काटिँदै जान्छ। बाबाले त राम्रोसँग सम्झाउनु भएको छ– ठीकै छ, यहाँ बसेका छौ, तापनि जो श्रीमतमा चल्नेवाला छन्, उनलाई त बाबाको राय राम्रै लाग्छ। बेहद बाबाको राय मिल्छ, बेहदको पवित्र बन्न छ। तिमी यहाँ आएका हो बेहद पवित्र बन्नको लागि, त्यो बन्छौ नै यादको यात्राबाट। कोही त बिल्कुल याद गर्न सक्दैनन्, कतिले सम्झन्छन्– हामी यादको यात्राबाट आफ्नो पाप काटिरहेका छौं अर्थात् आफ्नो कल्याण गरिरहेका छौं। अरूले त यी कुरा बुझ्न सक्दैनन्। तिमीलाई नै बाबा मिलेको छ, तिमी रहन्छौ नै बाबाको पासमा। जानेका छौ– अहिले हामी ईश्वरीय सन्तान बनेका छौं, पहिला आसुरी सन्तान थियौं। अब हाम्रो संगत ईश्वरीय सन्तानसँग छ। गायन पनि छ नि– संगतले तार्छ, कुसंगतले डुबाउँछ। बच्चाहरूले घरी-घरी यो बिसिन्छन्– हामी ईश्वरीय सन्तान हौं, त्यसैले हामीलाई ईश्वरीय मतमा नै चलनुपर्छ, नकि आफ्नो मनमतमा। मनमत मनुष्य-मतलाई भनिन्छ। मनुष्य-मत आसुरी नै हुन्छ। जो बच्चाहरूले आफ्नो कल्याण चाहन्छन्, उनले बाबालाई राम्रोसँग याद गरिरहन्छन्, सतोप्रधान बन्नको लागि। सतोप्रधानको महिमा पनि हुन्छ। राम्रोसँग जानेका छन्– हामी सुखधामको मालिक बन्छौं, नम्बरवार। जति जति श्रीमतमा चल्छन्, त्यति उच्च पद मिल्छ, जति आफ्नो मतमा चल्छन्, त्यति पद भ्रष्ट हुन्छन्। आफ्नो कल्याण गर्नको लागि बाबाको निर्देशन त मिलिरहन्छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ– यो पनि पुरुषार्थ हो, जसले जति याद गर्छ, उनको पनि पाप काटिन्छ। यादको यात्रा विना त पवित्र बन्न सक्दैनन्। उठ्दा, बस्दा, हिँडा यही ख्याल राख्नुपर्छ। तिमी बच्चाहरूलाई कति वर्षदेखि शिक्षा मिलेको छ, फेरि पनि सम्झन्छन् हामी धेरै टाढा छौं। यति बाबालाई याद गर्न सक्दैनन्। सतोप्रधान बन्न त धेरै समय लाग्छ। यस बीचमा शरीर छुट्यो भने कल्प-कल्पान्तरको लागि कम पद हुन्छ। ईश्वरको बनेका छौ, त्यसैले पूरा वर्सा लिने पुरुषार्थ गर्नुपर्छ। बुद्धि एकातर्फ नै रहनु पर्छ। तिमीलाई अब श्रीमत मिल्छ। उहाँ हुनुहुन्छ उच्च भन्दा उच्च भगवान। उहाँको मतमा चलेनौ भने धेरै धोका खान्छौ। चल्छौ वा चल्दैनौ, त्यो त तिमी नै जान वा शिवबाबालाई थाहा छ। तिमीलाई पुरुषार्थ गराउनेवाला उहाँ शिवबाबा हुनुहुन्छ। देहधारी सबैले पुरुषार्थ गर्छन्। यी पनि देहधारी हुन्, यिनलाई शिवबाबाले पुरुषार्थ गराउनु हुन्छ। बच्चाहरूले नै पुरुषार्थ गर्नुपर्छ। मूल कुरा हो– पतितहरूलाई पावन बनाउने। यसो त दुनियाँमा पावन धेरै हुन्छन्। संन्यासी पनि पवित्र रहन्छन्। उनीहरू त एक जन्मको लागि पावन बन्छन्। यस्ता धेरै छन् जो यस जन्ममा बाल ब्रह्मचारी रहन्छन्। उनले दुनियाँलाई कुनै मदत दिन सक्दैनन्, पवित्रताको। मदत तब हुन सक्छ जब श्रीमतमा पावन बनून्, अनि दुनियाँलाई पावन बनाऊन्।

अहिले तिमीलाई श्रीमत मिलिरहेको छ। जन्म-जन्मान्तर त तिमी आसुरी मतमा चलयौ। अब तिमीलाई थाहा छ– सुखधामको स्थापना भइरहेको छ। जति हामीले श्रीमतमा पुरुषार्थ गर्छौ, त्यति उच्च पद प्राप्त गर्छौ। यो ब्रह्माको मत होइन। यी त पुरुषार्थी हुन्। यिनको पुरुषार्थ अवश्य यति उच्च छ, त्यसैले त लक्ष्मी-नारायण बन्छन्। त्यसैले बच्चाहरूले यिनलाई अनुसरण गर्नुपर्छ। श्रीमतमा चल्नुपर्छ, मनमतमा होइन। आफ्नो आत्माको ज्योतिर्लाई प्रज्वलित गर्नु छ। अहिले दीपावली आउँछ, सत्ययुगमा दीपावली हुँदैन। केवल राज्यभिषेक हुन्छ। बाँकी

आत्माहरू त सतोप्रधान बन्छन्। यो जुन दीपावली मनाउँछन्, त्यो हो झूटो। बाहिरको दीपक बाल्छन्, त्यहाँ त घर-घरमा दीपक बलेको थियो अर्थात् सबैको आत्मा सतोप्रधान रहन्छ। २१ जन्मको लागि ज्ञान घृत पर्छ। फेरि बिस्तारै बिस्तारै कम हुँदै हुँदै यस समय ज्योति निम्न लागेको छ— सारा दुनियाँको। यसमा खास भारतवर्ष। अहिले पाप आत्माहरू त सबै छन्, सबैको विनाशको समय छ, सबैलाई हिसाब-किताब चुक्ता गर्नु छ। अहिले तिमी बच्चाहरूले पुरुषार्थ गर्नु छ उच्च भन्दा उच्च पद पाउन, श्रीमतमा चलेपछि नै पाउने छौ। रावण राज्यमा त शिवबाबाको धेरै अवज्ञा गर्यो। अब पनि उहाँको आज्ञामा चलेनौ भने धेरै धोका खान्छौ। आएर हामीलाई पावन बनाउनुहोस् भनेर उहाँलाई नै बोलायौ। अब आफ्नो कल्याण गर्नको लागि शिवबाबाको श्रीमतमा चलनुपर्छ। नत्र धेरै अकल्याण हुन्छ। मीठा-बच्चाहरूले यो पनि जानेका छौ— शिवबाबाको याद विना हामी सम्पूर्ण पावन बन्न सक्दैनौ। तिमी यति वर्ष भयो फेरि पनि ज्ञानको धारणा किन हुँदैन। सुनको बर्तनमा नै धारणा हुन्छ। नयाँ-नयाँ बच्चा कति सेवाधारी हुन्छन्। फरक हेर कति छ। पुराना-पुराना बच्चाहरू यति यादको यात्रामा रहँदैनन्, जति नयाँ रहन्छन्। कति बच्चाहरू असल, शिवबाबाका प्यारा बच्चा आउँछन्, कति सेवा गर्छन्। मानौं शिवबाबामाथि आत्मालाई समर्पण गरिदिएका छन्। समर्पण भएर फेरि सेवा पनि कति गर्छन्। कति प्रिय, मीठो लाग्छन्। यादको यात्रामा रहेपछि नै बाबालाई मदत गर्न सक्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गर्यौ भने तिमी पावन बन्छौ। बोलाएका नै हौ मलाई आएर पावन बनाउनुहोस् भनेर, त्यसैले अब बाबा भन्नुहुन्छ— मलाई याद गरिराख। देहका सम्बन्ध सबै त्यागनुपर्छ। मित्र-सम्बन्धी आदिको पनि याद नरहोस्, केवल एक बाबा मात्र, तब नै उच्च पद प्राप्त गर्न सक्छौ। यो, बापदादा पनि बुझ्न सक्नुहुन्छ। तिमी बच्चाहरू पनि जानेका छौ। नयाँ-नयाँ आउँछन्, सम्झन्छन्— दिन प्रतिदिन सुध्दै जान्छन्। श्रीमतमा चलेर नै सुध्दछन्। क्रोधमाथि पनि पुरुषार्थ गर्दा-गर्दै विजय प्राप्त गर्छन्। त्यसैले बाबाले पनि सम्झाउनु हुन्छ, कमी-कमजोरीहरूलाई निकाल्दै जाऊ। क्रोध पनि धेरै खराब हो। आफ्नो मनलाई पनि जलाउँछ, अरुलाई पनि जलाउँछ। त्यो पनि निस्कनुपर्छ। बच्चाहरू बाबाको श्रीमतमा चलेनन् भने पद कम हुन्छ, जन्म-जन्मान्तर, कल्प-कल्पान्तरको नोकसान हुन्छ।

तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ— त्यो हो भौतिक पढाइ, यो हो रूहानी पढाइ, जुन रूहानी पिताले पढाउनु हुन्छ। हर प्रकारको सम्हाल पनि भइरहन्छ। कोही विकारी यहाँ भित्र (मधुबनमा) आउन सक्दैन। बिरामी हुँदा पनि विकारी मित्र-सम्बन्धी आउनु ठीक लाग्दैन। मलाई राम्रो लाग्दैन। नत्र अन्तकालमा तिनै मित्र-सम्बन्धी नै याद आउने छ। फेरि उसले उच्च पद पाउन सक्दैन। बाबाले त पुरुषार्थ गराउनु हुन्छ, कसैको पनि याद नआओस्। यस्तो होइन, म बिरामी छु, त्यसैले मित्र-सम्बन्धी आदि भेट्नको लागि आऊन्। होइन, उनलाई बोलाउने कायदा छैन। कायदासँग चलेमा नै सदगति हुन्छ। नत्र अनाहकमा आफूलाई नोकसान पुर्याउँछन्। तर तमोप्रधान बुद्धिले यो बुझ्न सक्दैनन्। ईश्वरले राय दिनुहुन्छ, फेरि पनि सुध्दैनन्। धेरै खबरदारीसँग चलनुपर्छ। यो हो सबैभन्दा पवित्र स्थान। पतित बस्न सक्दैन। मित्र-सम्बन्धी आदि याद आउँछ भने मर्ने समयमा पनि अवश्य उनै याद आउने छ। देह-अभिमानमा आएर आफैलाई नोकसान पुर्याउँछन्। सजायको निमित्त बन्न पुग्छन्। श्रीमतमा नचल्नाले धेरै दुर्गति हुन पुग्छ। सेवा गर्न लायक बन्न सक्दैनन्। जति नै मेहनत गरे पनि सेवा लायक हुन सक्दैनन्। अवज्ञा गरे भने पत्थरबुद्धि बन्न पुग्छन्। माथि चढ्नुको सट्टा तल गिर्न पुग्छन्। बाबा त भन्नुहुन्छ— तिमी बच्चाहरू आज्ञाकारी बन्नुपर्छ। नत्र पद भ्रष्ट हुन्छन्। लौकिक बाबाको पासमा पनि ४-५ बच्चा हुन्छन्, तर उनमा जो आज्ञाकारी हुन्छन्, उही बच्चा प्रिय लाग्छ। जो आज्ञाकारी हुँदैनन्, उनले त दुःख नै दिन्छन्। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई धेरै ठूला दुवै पिता मिल्नुभएको छ, उहाँहरूको अवज्ञा गर्नुहुँदैन। अवज्ञा गर्छन् भने जन्म-जन्मान्तर, कल्प-कल्पान्तर धेरै कम पद पाउने छन्। पुरुषार्थ यस्तो गर्नु छ जसले गर्दा अन्तमा एकै शिवबाबा याद आओस्। बाबा भन्नुहुन्छ— मैले जान्न सक्छु, हरेकले के पुरुषार्थ गर्छन्। कसैले त धेरै कम याद गर्छन्, बाँकी त आफ्ना मित्र-सम्बन्धीहरूलाई नै याद गरिरहन्छन्। उनीहरू यति खुशीमा रहन सक्दैनन्। उच्च पद प्राप्त गर्न सक्दैनन्।

तिम्रो लागि त सधैं सदगुरुबार हो। बृहस्पतिको दिन कलेजमा भर्ना हुन्छन्। त्यो हो शारीरिक विद्या। यो त हो रूहानी विद्या। तिमीलाई थाहा छ— शिवबाबा हाम्रो पिता, शिक्षक, सदगुरु हुनुहुन्छ। त्यसैले उहाँको निर्देशनमा चलनुपर्छ। अनि मात्रै उच्च पद प्राप्त गर्न सक्छौ। जो पुरुषार्थी छन्, उनीहरूको मनमा धेरै खुशी रहन्छ। कुरै नसोध्। खुशी छन् भने अरुलाई पनि खुशी पार्ने पुरुषार्थ गर्छन्। बच्चीहरूले हेर कति मेहनत गरिरहन्छन्— दिन-रात किनकि यो अद्भुत ज्ञान हो नि। बापदादालाई दया लाग्छ— कतिपय बच्चाहरू अज्ञानताले कति घाटा

पाउँछन्। देह-अभिमानमा आएर भित्र धेरै जल्छन्। क्रोधमा मनुष्य तामाजस्तै राता हुन्छन्। क्रोधले मानिसलाई जलाउँछ, कामले कालो बनाइदिन्छ। मोह अथवा लोभमा यति जल्दैनन्। क्रोधमा जल्छन्। क्रोधको भूत धेरैमा छ। कति लड्छन्। लडेर आफ्नै नोकसान गर्छन्। निराकार साकार दुवैको अवज्ञा गर्छन्। बाबा सम्झनुहुन्छ— यो त कपूत हो। मेहनत गरेमा उच्च पद पाउँछन्। त्यसैले आफ्नो कल्याणको लागि सबै सम्बन्ध भुलाइदिनु छ। एक बाबा सिवाय कसैलाई पनि याद गर्नु छैन। घरमा रहेर सम्बन्धीहरूलाई देखेर पनि शिवबाबालाई याद गर्नु छ। तिमी छौं संगमयुगमा, अब आफ्नो नयाँ घरलाई, शान्तिधामलाई याद गर।

यो त बेहदको पढाइ हो नि। बाबाले शिक्षा दिनुहुन्छ— यसमा बच्चाहरूको नै फाइदा छ। कति बच्चाहरू आफ्नै बेढंगी चलनले अनाहकमा आफूलाई नोकसान पुर्याउँछन्। पुरुषार्थ गर्छन् विश्वको बादशाही लिनको लागि, तर माया बिरालोले कान काट्छ। जन्म लिएका छौं, भन्छन्— मैले यो पद पाउने छु। तर माया बिरालोले लिन दिँदैन, पद-भ्रष्ट हुन्छन्। मायाले धेरै जोडले युद्ध गर्छ। तिमी यहाँ आउँछौं राज्य लिनको लागि। तर मायाले दिक्क गर्छ। बाबालाई देखा लाग्छ, विचरा ऊँच पद पाए त राम्रो हो। मेरो निन्दा गराउनेवाला नबनून्। सदगुरु का निन्दक ठौर न पाये, कसको निन्दा? शिवबाबाको। यस्तो चलन चल्नु हुँदैन, जसले गर्दा बाबाको निन्दा होस्, यसमा अहंकारको कुरा छैन। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

१) आफ्नो कल्याणको लागि देहका सबै सम्बन्ध भुलाइदिनु छ, उनीहरूसँग प्रीत राख्नु छैन। ईश्वरकै मतमा चल्नु छ, आफ्नो मतमा होइन। कुसंगतबाट बच्नु छ, ईश्वरीय संगतमा रहनु छ।

२) क्रोध धेरै खराब हो, यसले स्वयंलाई जलाउँछ, क्रोधको वश भएर अवज्ञा गर्नु छैन। खुशीमा रहनु छ र सबैलाई खुशी पार्ने पुरुषार्थ गर्नु छ।

वरदानः— दिलको महसुसताद्वारा दिलारामको आशीर्वाद प्राप्त गर्ने स्व परिवर्तक भव स्वलाई परिवर्तन गर्नको लागि दुई कुराको महसुसता सच्चा दिलबाट चाहिन्छ (१) आफ्नो कमजोरीको महसुसता (२) जो परिस्थिति वा व्यक्ति निमित्त बन्छन्, उनको इच्छा वा उनको मनको भावनाको महसुसता। परिस्थितिको, पेपरको कारण जानेर स्वयंलाई पास बनाउनको लागि श्रेष्ठ स्वरूपको महसुसता होस्। स्वस्थिति श्रेष्ठ होस्, परिस्थिति परीक्षा हो— यो महसुसताले सहज परिवर्तन गरिदिन्छ र सच्चा दिलबाट महसुस गरेमा दिलारामको आशीर्वाद प्राप्त हुन्छ।

स्लोगनः— वारिस ऊ हो जो सदा एवररेडी बनेर हरेक कार्यमा हुन्छ हजुर, हाजिर छु भन्छ।